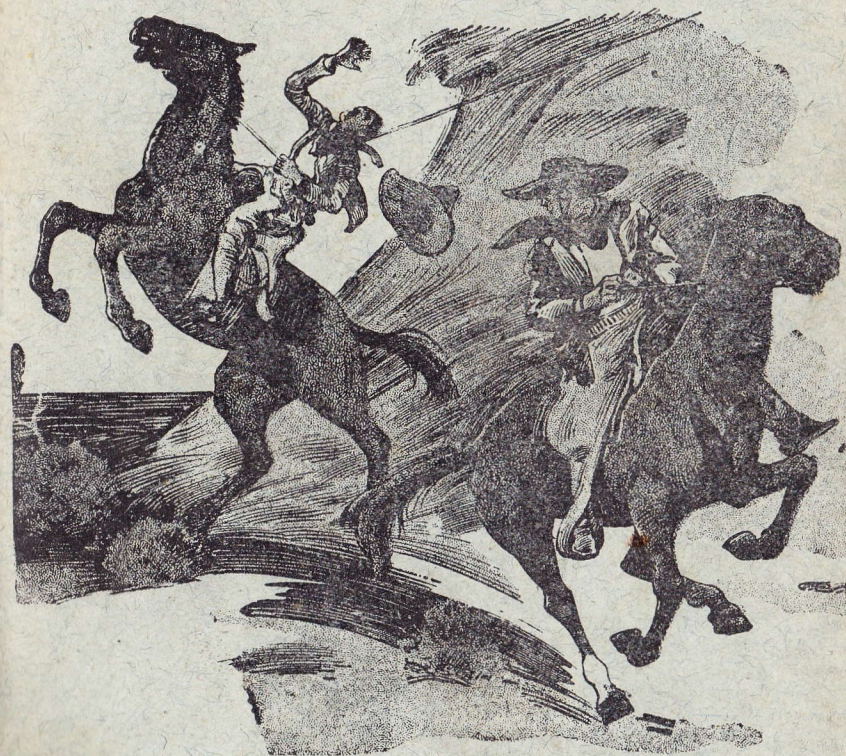

Drie maanden onder de sneeuw; 2. Zwarte Koo; 5. Aan de Molenbeek; 6. Een moedig meisje; 8. Het wonderlijk gezelschap; 9. De jonge vluchteling; 11. Het Kermismeisje; 12. Willem Tell; 13. Beter een lap dan een scheur; 14. Harten van Goud; 15. 't Verdrongen land van Saaftinge; 17. De Zinneloozen te Gheel; 18. De hut op de Heide; 21. De Landlooper; 22. En toch feest; 23. St Niklaas in 't Veerhuis; 25. De Vriezeman aan 't Front; 26. Verdwaald en terecht; 27. De jongens van West-Roozebeke; 30. De verdrongen stad; 32. 't Weesje van Brugge; 35. Het kindje van de Zee; 36. De Roovers van de Moeren; 37. De bezembinders van Kleit; 38. De vlucht in de Koffer; 44. De Gierigaard; 46. Broederliefde; 48. Eerlijk duurt het langst; 51. Een lastig geschenk; 52. Zonder Ouders; 56. In 't Bosch van Houthulst; 57. Nog gered; 58. Uit de oude Doos; 59. Dokter Jenner en Jenny; 61. Streng Winters; 64. De kinderen van den Zeeloods; 66. De kinderen van den Smokkelaar; 67. De Paaschklokken; 68. De Landverhuizers; 69. Leeuwte van Damme; 72. Een moedige Kermisjongen; 76. Het Bultje; 77. De Pastoor van apscheure; 78. Samen uit; 80. Goed voor kwaad; 82. Vaderlandsche Verhalen naastenliefde; 86. De overwintering op Nova-Zembla; 89. Hoe Sinterklaas hielp o In Grooten Nood; 91. Kerstmis aan Zee; 94. Het Spook; 95. De twee Weesjes; 97. De Vlucht; 102. Reinaert de Vos; 104. Denk aan moeder!; 107. Theesje; 110. Robinson Crusoe; 112. De Rooversjongen; 113. De Deserteur; 115. Onchuldig veroordeeld; 118. De Spion van den Molen; 121. Hoog bezoek; 122. De wonderlijke Zwaan; 123. Uit bange dagen; 125. De flinke Baanwachster; 128. De gelaarsde kat; 129. De Dochter van den Blauwer; 130. Met Vakantie; 132. Tinneke; 133. De Helden van Stekene; 134. Een onrechtvaardige gestraft; 137. Oom Gom; 142. Op 't oud kasteel; 143. De reis in de Wildernis; 144. Bij de Kabouter; 145. De Spionnen op den Toren; 146. De Jongen van Gaver; 148. De schat in de Duinen; 150. De smokkelaars van de Zee; 152. De schat in de mijn; 153. 't Graaf in 't Bosch; 154. 't Berouw van den Strooper; 155. 't Kasteel Hoogdonk; 158. Van de hut naar 't Paleis; 159. Karel de Goede; 160. Na veel avonturen; 161. Gered door een Aap; 162. Jan Breydel; 163. De Slag der Gulden Sporen; 164. Van den Dood gered; 165. 't Bocheljongentje; 167. Van drie Roovers; 168. Een jong Held; 169. Jacob van Artevelde; 171. Genoveva van Brabant; 172. Een avontuurlijke Reis; 174. Een vreesselijke avond; 175. De gevluchte slaaf; 176. In de vliegmaschine; 177. Een moedige vrouw; 178. Ontsnapt; 179. Valsch beschuldigd; 180. De Zoon van den Torenwachter; 182. De reis van Columbus; 186. Jack de Cow-boy; 189. De Held van Tremeloo; 191. De Cow-boy van Fort-Bell; 192. Jeanne d'Arc; 193. De wandelende Deur; 194. De avonturen van Geeraart; 195. Geeraart in Rusland; 199. De Wolf van Ghistel; 202. De Spaansche Furie; 203. De Boeteling van Veurne; 210. Het verwoeste Vlaanderen; 211. De vondeling van 't Regiment; 212. Betoonde Naastenliefde; 213. De IJslandvaarders; 214. Jongens harten; 216. Een dappere vrouw; 217. Ali-Baba en de veertig Roovers; 218. Groot Broer; 219. De jonge verstooteling; 220. Een kerstavond op de Prairie; 221. Leo' Nieuwjaar; 222. 't Gestolen kind; 233. De Roovers gestraft; 224. De Wildeman; 225. Het dolend melkmeisje; 226. De lotgevallen van den Wildstrooper; 227. Verdreven uit zijn land; 228. Moeder gered; 229. 't Dievenhuis; 230. De Schatgravers; 231. Een slechte Kameraad; 232. Bij de zakkenrollers; 233. Klein Oorlog; 234. De Heldendood van Anneessens; 235. De Wandelende Jood in Vlaanderen; 236. Nelly van den Mijnwerker; 237. De Geldduivel;

— ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW BOEKJE. —

De wilde Cow-Boy

DE WILDE COW-BOY.

I.

Edith, het veertienjarig kindermisje, van mijnheer en mevrouw Williams, speelde met de kleine Elisabeth in den grooten tuin, die de villa omringde, dicht bij een Noord-Amerikaansch stadje.

't Werd al avond, en spoedig zou de gouvernante roepen, dat het tijd was om in huis te komen. Maar Elisabeth liep zoo gaarne in den hof en de dag was warm geweest.

Plots schrok het kindermisje. Uit het struikgewas kwamen twee vreemde mannen... Een greep Edith vast en drukte haar de hand op den mond, opdat ze niet roepen kon.

De ander nam de kleine Elisabeth op en verdween er mee in de heesters. 't Gebeurde zoo snel. Een scherp gefluit klonk dan. En nu werd Elisabeth los gelaten. De andere man liep ook heen.

't Kindermisje beefde van schrik. Eenige

oogenblikken scheen het, of ze niet wist, wat ze doen moest. Dan liep ze vlug naar huis. Eerst zag ze Joe, den huisknecht.

— Elisabeth is weg, zei Edith.

— Elisabeth weg? Is ze uit den tuin gelopen? Mevrouw wil volstrekt niet, dat ze op straat komt, sprak Joe.

— Neen... neen... er zijn twee mannen gekomen... ze hebben Elisabeth meegenomen... en ik kon er niet aan doen...

— Twee mannen...

Jufvrouw Jenny, de gouvernante, verscheen juist aan de deur...

— Edith, hebt ge Elisabeth alleen in den tuin gelaten? vroeg ze ontevreden.

— 't Meisje zegt, dat er twee mannen in den tuin gekomen zijn en Elisabeth mee genomen hebben, zei Joe, de tuinman.

De gouvernante slaakte een gil van schrik.

— Maar Joe, ga dan toch zien! riep ze driftig

— Waar is het gebeurd? vroeg de tuinman.

— Aan 't paviljoen...

Joe snelde heen. En snikkend vertelde Edith wat er gebeurd was.

Mijnheer en mevrouw Williams waren naar de stad.

— O, wat moet ik doen? Elisabeth is gestolen! jammerde de gouvernante.

Op haar geschreeuw kwamen de meiden uit de keuken en ze schrokken ook bij het hooren van het vreeselijk nieuws.

— Mary, loop naar de politie! gebod de gouvernante.

Joe keerde terug.

— Niets meer te zien, zei hij. De struiken zijn daar bij den muur vertrapt en ik zag voetsporen. De kerels zijn over den muur gekomen en weer verdwenen. En de achterstraat is altijd verlaten. Niemand zal ze gezien hebben.

— Maar Joe, wat moeten we dan doen? kreet jufvrouw Jenny.

— Naar de politie gaan...

— Mary is er al heen...

— En anders kunnen we niets doen dan wachten, jufvrouw. Die deugnieten waren natuurlijk te paard! Maar zal ik een paard zadelen en ze najagen?

— Ja, doe dat! O, red het arme kind!

De tuinman liep naar den stal. En wat later reed hij te paard heen.

Er was plots groot verdriet in huis gekomen. Elisabeth was geheel ontdaan en lag op een kanapé te schreien. De gouvernante gaf haar wat te drinken en liep heen en weer.

Mijnheer en mevrouw Williams kwamen thuis en hoorden het ontzettend nieuws. Mary keerde terug met een politieman.

Deze en mijnheer Williams begaven zich in den tuin. Ze zagen ook de sporen van de schelmen en de agent nam de maat van de voetsporen.

— Maar wat zullen die mannen met mijn arm kind doen? vroeg mijnheer in zijn wanhoop.

— Ik denk, dat ze u geld willen afpersen, antwoorde de agent. Ze zullen een hoogen losprijs vragen. 't Is in den laatsten tijd meer gebeurd in de streek... Moest ge zulk een eisch om geld ontvangen, licht ons dan dadelijk in, op die wijze kunnen we de misdadigers in handen krijgen. Natuurlijk zal de politie nu ook alles inspannen om de kerels te vangen.

De agent vertrok. Een uur later keerde Joe, de tuinman, terug.

— Mijnheer, ik heb het spoor van twee ruiters kunnen volgen tot Pail... Daar zijn ze de vlakte ingereden, deelde hij mee.

Joe was ingelicht door boeren, maar deze hadden geen kind gezien. Nu 't was ook avond en de ruiters droegen mantels.

— Ga dadelijk die inlichtingen aan de politie meedeelen, zei mijnheer Williams.

Mevrouw zat in de woonkamer te weenen. Welk een ontzettende thuiskomst!

Ze jammerde over Elisabeth! Wat zou 't kind angstig zijn en om moeder schreien!... En waar zouden de roovers Elisabeth te slapen leggen? Wat zou het arm schaap allemaal moeten hooren? Een vijfjarig kind zoo behandelen... 't was een schande... 't was gruwelijk!

Hoe bedroefd en angstig hij zelf ook was, toch trachtte mijnheer Williams nog zijn vrouw te bemoedigen.

De gouvernante had Edith, die de koorts gekregen had, naar bed moeten brengen.

't Was zoo wat negen uur, toen Joe aan de kamerdeur klopte.

— Mijnheer, zei hij, ik hoorde de bus kleppen en vond er dezen brief in. De post komt van avond toch niet meer.

— O, ga vlug zien, wie die brief kan gebracht hebben en houd den persoon aan, sprak mijnheer Williams haastig, want hij vermoedde, dat de brief over zijn kind handelde.

Zenuwachtig verbrak hij den omslag en las:

Mijnheer Williams,

Bezorg ons van avond vijf duizend dollar en ge hebt uw kind gezond en ongedeerd

terug. Het geld moet aan den «Eikenbrug» gebracht worden door slechts één persoon, van uw personeel. Zoo gij de politie inlicht over dezen losprijs, zullen wij het dadelijk weten en dan ziet gij uw kind nooit meer terug. Om tien uur staat onze man klaar om het geld te ontvangen, en een half uur later is het kind dan aan het hek van uw landgoed.

De wilde Cow-boys.

Mijnheer las den brief voor.

— O, breng dadelijk het geld! smeekte mevrouw. Ga niet naar de politie!

— Ze willen dat iemand van 't personnel komt. Ze vertrouwen me blijkbaar niet, zei mijnheer Williams.

— O, stuur Joe!

— Als hij maar durft!

— Beloof hem een goede som...

Joe, die de kamer weer verlaten had, werd geroepen. Mijnheer las ook hem den brief voor en vroeg:

— Joe, wilt gij die boodschap doen?

De knecht grabbelde achter zijn oor.

— 't Is een gevaarlijk werk, merkte hij op.

— O, Joe, help ons? vroeg mevrouw. Heb medelijden! En denk aan Elisabeth!

— Medelijden heb ik genoeg, mevrouw. Maar die schelmen ontmoeten...

— Joe, ik zal u mild beloonen, hernam mijnheer. Ze willen, dat iemand van het personeel komt... anders ging ik natuurlijk dadelijk zelf.

— Zoudt ge toch niet beter de politie inlichten? stelde de knecht voor.

— Neen, neen, die wilde cow-boys hebben hun bespieders... Ze zouden 't dadelijk merken, als we de hulp van de politie vragen en misschien onze arme Elisabeth dooden...

— Joe, ga! smeekte mevrouw.

— Welnu, ik zal het doen... Ik ben ook erg bekommerd om het lieve kind.

— Hebt ge zooveel geld in huis? vroeg mevrouw aan haar man.

— Jawel, daar ik de volgende week betalingen moet doen, hield ik eergisteren de opbrengst van de houtverkoop... Gaat ge te voet of rijdt ge, Joe? vroeg mijnheer.

— O, rijden... De «Eikenbrug» is wel drie kwartier te voet, mijnheer.

— Zadel dan al vast het paard!

Spoedig daarna vertrok de knecht. Wat baden mevrouw en mijnheer Williams vurig, opdat alles zou gelukken!

Ook de gouvernante en de meiden verkeerden in groote spanning.

Ruim een uur later keerde Joe terug. Mijnheer en mevrouw stormden naar buiten en eveneens de gouvernante en de dienstboden volgden...

— Er was een man aan de eenzame « Eiken brug », vertelde Joe.

— O, had hij Elisabeth bij zich? vroeg mevrouw gejaagd.

— Ik heb het kind niet gezien, maar toen de man 't geld ontvangen had zei hij, dat we te half elf Elisabeth aan het hek zullen vinden. We mogen er niet eer komen.

— Dus nog een kwartier? sprak mijnheer Williams.

— De man droeg een breeden hoed en een wijden mantel. Meer heeft hij niet gesproken, hernam Joe. Maar hij liet me merken, dat hij goed gewapend was.

— Joe, ik dank u hartelijk, dat ge dien tocht hebt willen doen, zei mijnheer Williams.

— Wel, ik ben nu blij dat ik geweest ben.

— Als we die roovers maar kunnen vertrouwen! kloeg de gouvernante.

— Gewoonlijk houden ze in zulke gevallen toch hun woord. We hebben immers nog van die gevallen gehoord. 't Is hun om veel geld te doen, beweerde Joe.

Hij bracht het paard naar den stal.

— Laat ons in huis gaan, zei mijnheer. We moeten daar wachten. Als de man, die Elisabeth moet brengen ons hoort, zou hij kunnen denken dat er politie is.

Wat scheen dat kwartier lang. Allen zagen bleek van spanning. Gedurig keken ze naar de klok. 't Was of de groote wijzer zich niet voort bewoog. Toch ging de tijd door. En eindelijk sloeg het half elf.

Mijnheer Williams sprong op.

— Ik ga, zei hij. Blijft allen binnen. Er mag geen gerucht zijn.

Maar mevrouw volgde hem toch tot aan de deur. Ze kon niet blijven zitten.

Mijnheer snelde door de korte laan naar het groote hek. En Elisabeth lag daar op het gras. Ze roerde zich niet.

— Elisabeth, lieveling! snikte de vader.

Zijn eerste vrees was, dat het kind dood zou zijn. Vlug nam hij 't op. Hij hoorde Elisabeth ademen. De kleine sliep.

Verheugd liep mijnheer terug.

— Ze is er! juichte hij.

Mevrouw snelde buiten.

— Mijn kind, mijn kind! schreide ze.

— Elisabeth slaapt, zei mijnheer.

De gouvernante, Joe en de meiden waren ook al aan de deur.

— Elisabeth is terug! jubelden ze.

Het kind werd van al het gerucht wakker.

— Mama! prevelde het versuft.

— Ja, mama is hier en papa, zei mijnheer.

Elisabeth werd op de sofa gelegd. Het strekte de armen uit naar moeder, die haar lieveling vurig kustte.

— Booze mannen, sprak Elisabeth.

— Die zijn weg. Ge zijt bij papa en mama terug. Ge moet niet bang meer zijn, zei mevrouw.

De ouders en de gouvernante brachten Elisabeth naar boven. Het kind was te verdwaasd om nog iets te vertellen. Toen het onder de dekens lag, sliep het dadelijk weer in.

O, hoe dankten de ouders God!

De gouvernante ging aan Edith het goede nieuw nog vertellen.

's Morgens scheen Elisabeth geheel verkwikt. De slaap had haar goed gedaan. Maar de kleine wist niet veel mee te deelen. Die man had haar over den muur gebracht en bond een doek voor haar mond. Toen was ze onder een mantel verstopt. De man zei, dat ze niet bang moest zijn en ze 's avonds weer naar huis mocht. Hij had haar op een paard meegenomen en met een an-

der gepraat. Na een tijd werd ze in een klein eenzaam huis gebracht. Daar was een vrouw, die haar brood en melk gaf en ook zei, dat ze terug naar huis mocht gaan. En toen was Elisabeth in slaap gevallen en pas wakker geworden in de armen van haar vader.

Elisabeth scheen geheel beter. Wel had haar moeder om een dokter gestuurd, maar die kon niets ongewoons aan het kind bespeuren.

De dokter onderzocht ook Edith. Deze had nog koorts, en moest te bed blijven.

Elisabeth wilde naar den tuin. De gouvernante ging mee, maar bleef in de buurt van het huis.

En Joe hield een waakzaam oog op de omgeving. Hij had een flinke belooning gekregen.

Een politieoverste kwam. Hij had vernomen dat het kind terecht was. Mijnheer Williams vertelde hem alles.

De overste was niet tevreden, omdat hem de brief niet getoond was geworden.

— Dan had ik met mijn mannen aan de «Eikenbrug» op de loer kunnen liggen en ten minste een der schelmen kunnen grijpen en hem de plaats van de anderen doen aanwijzen.

— De wilde cow-boys hebben spionnen en ze zouden misschien mijn kind gedood hebben, antwoordde mijnheer Williams. Ik kon u niet inlichten. Maar als uw mannen lang in de vlakte

patroeljeeren, zullen ze die cow-boys eindelijk toch ontdekken.

— De vlakke is zoo groot, dat ge er een week kunt over rijden. En aan de grens, in de rotsen, zijn schuilplaatsen. 't Is een moeilijk zoeken! kloeg de overste. Nu, we zullen wel ons best doen.

II.

Mijnheer Davids, die een paar uur van het landgoed der familie Williams, woonde, zat met zijn vrouw aan het ontbijt. Hij las het blad door den postbode gebracht.

— Wel, Anna, zei hij, de wilde cow-boys hebben weer van zich laten spreken. Ze roofden een kind en gaven het voor een hoog losprijs terug.

— O, lees het eens voor? vroeg mevrouw Davids.

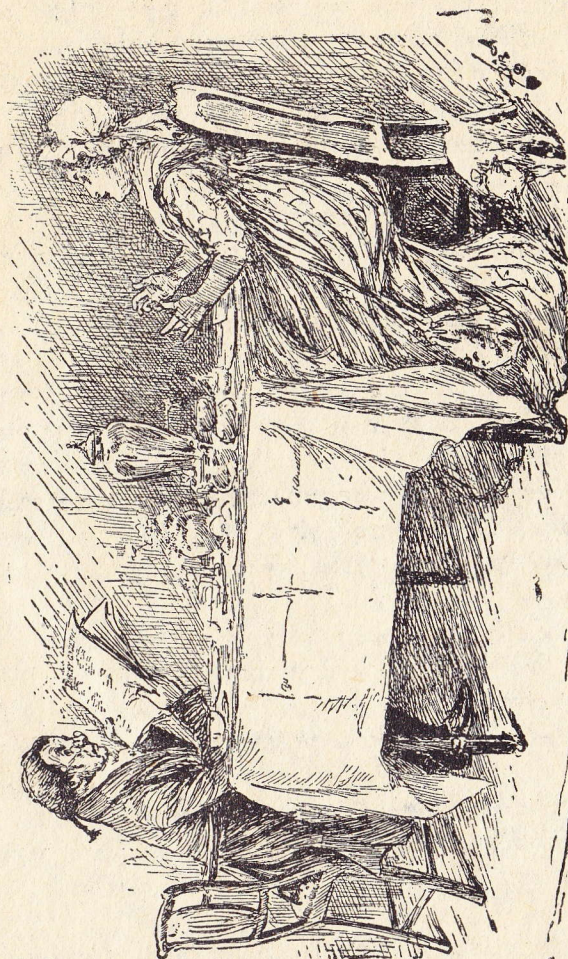
't Was een verslag over het gebeurde met de kleine Elisabeth Williams.

— Ik ken dien Williams wel, zei mijnheer Davids. Hij is eigenaar van veel hoeven.

— Wat moeten die ouders een angst doorstaan hebben.

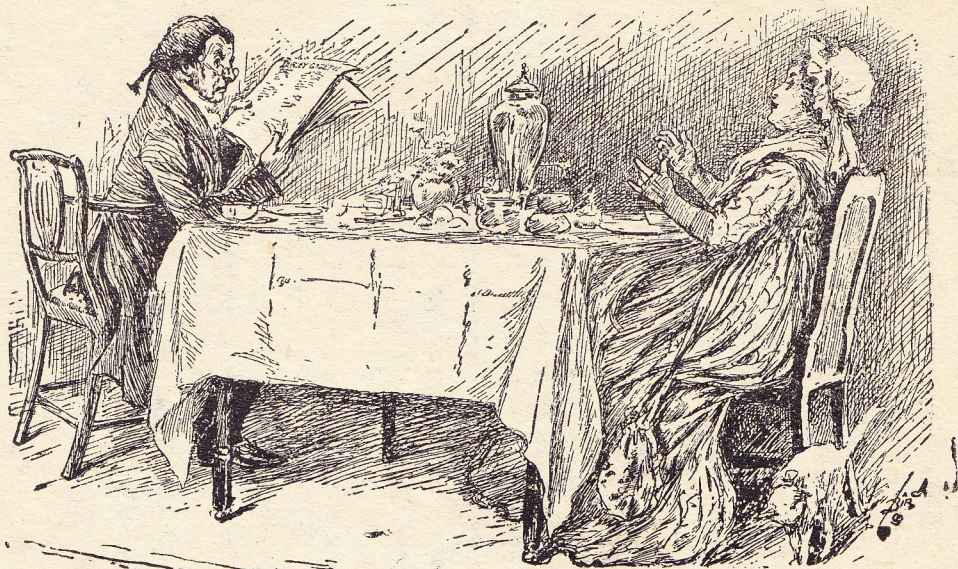
— Ja, ontzettend.

— De wilde cow-boys laten veel van zich

Mijnheer en mevrouw Davids.

Mijnheer en mevrouw Davids.

spreeken... En weet ge, wat ik vrees? Dat onze Harry Benson ook tot die bende behoort.

— Maar man toch!

— Ja... De opzichter Peter, heeft hem met een vreemden cow-boy al meermalen zien praten.

— Dat zou toch erg zijn...

— Niet dat hij aan de tochten deel neemt, hernam mijnheer. Dat geloof ik niet. Maar die schelmen hebben overal hun verspieders en ik ben haast overtuigd, dat Harry Benson er ook een van is...

— Maar dat moet ge eens goed onderzoeken. Harry zou in den nacht die deugnieten ook wel hier kunnen brengen, om paarden te stelen. Dat doen ze immers ook veel.

— O, ja. Ik zal eens bijzonder op den jongen letten.

— Ge maakt me ongerust! kloeg mevrouw.

— Wij hebben veel personeel, en hier zullen de schelmen zich niet zoo gauw wagen, maar een medeplichtige kan ze veel helpen, dat geef ik toe.

Mijnheer Davids was de eigenaar van een groote hoeve. Zelf werkte hij niet mee. Hij woonde op een villa, dicht bij, maar bestuurde toch alles.

Na het ontbijt ging hij naar de boerderij. Hij

wenkte Peter en deelde hem de geschiedenis van Elisabeth mee.

— Dat is toch wel erg, zei de opzichter. Die wilde cow-boys worden steeds brutaler. Een kind weg halen, vlak bij de stad.

— Als Harry Benson er maar niet mee in betrekking staat! Dan krijgen we ze hier den een of anderen keer ook.

— Harry werkt vlijtig, is gewillig, maar een eenzelve jonkman, percies of hij geheim is. En ik heb hem al een paar keer bij een vreemden cow-boy betrapt, ginds op de vlakte. Toen ik dan vroeg, wie die kerel was, kreeg ik ontwijkende antwoorden. Harry wilde niet oprecht antwoorden. En dat lijkt me heel vreemd, besloot Peter...

— Ja, het is zonderling. We moeten eens bijzonder op hem letten. En ga vooral eens na of hij niet weg trekt, als de anderen slapen.

— Ik zal mijn best doen, mijnheer, beloofde Peter.

Mijnheer Davids wandelde de vlakte op, waar zijn akkers en weiden lagen en veel knechten en meiden werkten.

De meester lette nu niet als anders zoo aandachtig op den arbeid. Hij zocht met den blik Harry en hij ontdekte hem weldra.

— Ik wil toch zelf eens met hem praten, zei hij bij zich zelf.

Hij stapte op den jongen man toe.

Harry was aan 't wieden. Mijnheer Davids praatte even over 't werk. Toen begon hij over de oplichting van de kleine Elisabeth.

Harry Benson scheen erg verontwaardigd.

— Wat is dat gemeen! zei hij.

— Hij kan wel huichelen, dacht mijnheer Davids.

— Maar Harry, hernam hij, ge praat hier wel eens met een vreemden cow-boy, nietwaar?

— Ja, mijnheer, dat is gebeurd, bekende de knecht, wat rood wordend.

— Wie is dat?

— Een cow-boy die rond trekt.

— Maar hoe heet hij! Zeg me eens de waarheid?

— Mijnheer, ge wantrouwt me? riep Harry uit.

— Ge doet toch vreemd ook!

— Ge zult meer van me hooren!

Plots liep Harry Benson weg.

— Hoe heb ik het nu? bromde mijnheer Davids. Ha, de kerel merkt, dat hij ontkleed is, en maakt zich uit de voeten. Ik zou hem eigenlijk moeten laten najagen en hem aan de politie overleveren... Hij heeft me bedreigd... Ik zal nog

van hem hooren, zei hij. Die kerels kunnen wel brand komen stichten. Er moet van nacht gewaakt worden.

Mijnheer Davids merkte wel, dat andere werklieden daar wat verder vreemd opkeken.

— Ik zal hun nog niets zeggen... maar eerst met Peter spreken, besloot hij. Harry heeft door zijn vlucht schuld bekend. 't Is altijd gevaarlijk iemand in dienst te nemen, die van elders komt aanwaaien. Van Harry's familie weet ik niets, sprak mijnheer Davids bij zich zelf voort.

Hij kwam bij Peter, die in de schuur bezigheid had.

— Wij hebben gelijk, hoor! Die Harry Benson heeft bekend, dat hij tot de wilde cow-boys behoort, zei mijnheer opgewonden.

— Maar ge doet me waarlijk schrikken! Harry heeft bekend! riep de opzichter uit.

— O, niet met ronde woorden, en toch duidelijk genoeg.

Mijnheer Davids vertelde, wat er op den akker gebeurd was.

— Nu behoeven we niet meer te twijfelen, erkende Peter. Jammer dat de schelm het hazenpad kon kiezen.

— Ja, ik zou beter gedaan hebben met hem te ondervragen, terwijl gij en anderen er bij waart... Maar dan zou hij dadelijk wantrouwen

gehad hebben en met leugen voor den dag gekomen zijn. De kerel heeft me bedreigd... We zullen de politie inlichten.

— De politiepost is ver van hier... en, eer we daar zijn, kan Harry Benson al veilig in het gebergte zitten.

— Ja, maar we zullen agenten vragen om van nacht met ons te waken.

— Dat is verstandig, mijnheer. Harry lijkt me juist de man, om een gemeene streek uit te halen, nu hij ontmaskerd is.

— Wij zullen alles voorloopig voor de anderen verzwijgen. Ge weet nooit of er nog geen verspieders van die verwenschte wilde cow-boys rond loopen. We kunnen niet voorzichtig genoeg zijn. Een mensch wordt wantrouwend.

— Ja... Wie zou zoo iets gedacht hebben van Harry Benson? hernam Peter. Hij werkte flink...

— Maar we weten toch niet, waar hij vandaan kwam...

— Neen, dat is zoo. Nu, in onze streek zijn er veel werklieden van elders. En de meesten blijken eerlijke jongens te zijn.

Peter zou zelf naar de politie rijden. Hij vertrok te paard.

Mijnheer Davids ging in huis,

— Ik had gelijk, hoor, die Harry is een schelm, zei hij tot zijn vrouw.

— Behoort hij tot die akelige bende? vroeg Anna verschrikt.

— Ja...

En opnieuw vertelde mijnheer Davids zijn wederbaren.

— O, ik zal vannacht geen oog dicht doen! kloeg zijn vrouw.

— We zullen hulp van de politie krijgen.

— Maar als die wilde com-boys van nacht niet komen, kunnen ze wachten tot de volgende week. We zullen nooit meer gerust slapen.

— Kom, kom... u niet te bang maken, Anna. Wij zijn met veel volk op de hoeve.

— 't Is jammer dat Harry nog weg kon loopen. Anders had hij de schuilplaats van zijn medeplichtigen moeten verraden.

— De kerel schoot heen als een pijl uit een boog

— O, alleen hadt ge hem toch niet kunnen overmeesteren. Wie weet welke wapens zulk een boef bij zich heeft. Zulke deugnieten durven alles, als ze in nood zijn.

— Dat is waar...

Er was onrust in huis. Mijnheer Davids bemoeide wel zijn vrouw, maar had toch ook angst. De hoeve was zeer groot, en dan lagen er weiden

met vee en paarden ver af. Kwaadwilligen konden op veel plaatsen hun slag slaan. En Harry, kende alle gelegenheden.

Mijnheer Davids was zeer bekommerd en rekende op de hulp van de politie

III.

Op het pad langs de rotsen reden twee ruiters.

Ze spraken over de oplichting van Elisabeth Williams.

— Ja, ja, Bod, we hebben daar een goeden slag gedaan, zei een van hen.

— We zullen er nog betere doen, verzekerde Bob, de jongste maar de felste van de twee. Laat ze in de kranten schrijven, wat ze willen! Dat ze ons in het gebergte maar eens komen bezoeken...

En Bod lachte hoonend.

— Ze zullen de dagbladen kunnen vullen met onze daden, blufte hij. De wilde cow-boys durven alles. Ja, Tom, we moeten op korrijk zijn en dan verhuizen we naar elders

— We zouden nog meer volk moeten hebben...

— Dat komt wel in orde, verzekerde Bob.

De weg werd smaller en de ruiters reden achter elkaar.

Bob was de achterste. Hij had de bende van de wilde cow-boys gesticht en was de hoofdman. En in zijn hoogmoed wilde hij nog meer leden aanwerven, om de heele streek te kunnen bewerken en machtiger te zijn dan de verspreide politieposten.

Plots hoorde Tom een kreet. Ontsteld keek hij om. En toen schrok hij nog meer. Van boven op de rots had een onzichtbare persoon, een lasso geworpen, een touw met een strop. Deze strop viel Bob om den hals en sloot zich. Bob bleef hangen en het paard rende voort. En toen ging de hoofdman der wilde cow-boys langzaam maar zeker de hoogte in.

— De politie, dacht Tom en angstig stormde hij voort, zich niet meer om zijn kamaraad bekommerend.

Als dood lag Bob boven op de rotsvlakte.

Drie mannen hadden hem daar geheschen. De kapitein der wilde cow-boys was bezwijmd en ook gewond door het bonsen tegen scherpe rotspunten. De mannen verlostten hem van de strop en brachten hem bij, maar het duurde lang eer Bob tot bezinning kwam en verdwaasd om zich heen keek.

— Harry, stamelde hij, een der mannen herkendend.

— Ja, ik ben het, Harry, zei deze. En ik heb u gevangen genomen.

— Ik ben haast dood...

— Ze zullen u wel heelemaal ophangen en ge verdient het...

Bob was wel taai, maar de manier, waarop ze hem naar boven hadden gehaald, was zoo krachtdadig, dat de roover met moeite wat stamelen kon.

De mannen bonden hem handen en voeten, opdat Bob ook weerloos zou zijn, als hij straks meer hersteld was.

Na eenigen tijd, scheen Bob toch weer gewoon.

— Maar Harry, wat wilt gij nu met mij doen? vroeg hij.

— U aan de politie overleveren! klonk het terug.

— Mij, uw neef...

— Gij zijt verscheidene malen bij mij geweest, om me te verlokken ook in uw bende te treden. Ik heb u toen ernstig gewaarschuwd, en u voorspeld, dat het met u aan de galg zou eindigen. Ge waart toen nog tevreden met eenige paarden en koeien te stelen, doch nu haalt ge allergemeenste streken uit. Ik weet het, hoe ge een kind opgelicht hebt.

— Maar het is bij zijn ouders terug, beweerde Bob.

— Nadat ge een losprijs geeischt hadt.

— Die mijnheer Williams is rijk genoeg.

— Ja... zulke begrippen hebt ge... En morgen zal het een moord worden. Ik zou medeplichtig zijn, moest ik langer zwijgen. Ik hoopte nog altijd, dat ge tot inkeer zoudt komen. Maar het gaat van kwaad tot erger. En men houdt me al voor een van uw spionnen. Nu is het uit met u, sprak Harry Benson.

— Ge zult mij niet overleveren. O, neen, Harry, zoo gemeen zult ge niet zijn! hernam Bob.

— Zantik nu niet langer! Ik doe slechts mijn plicht!

— Heb medelijden met mijn moeder!

— Uw moeder! Verleden week heb ik gehoord, dat ze van verdriet gestorven is. Om haar ook heb ik nog gezweigen, toen ik me zelfs reeds verweet, dat ik de politie nuttige inlichtingen onthield. Uw moeder is een gelukkige doode. In haar leven heeft ze niets dan verdriet gekend, eerst door uw vader en dan door u!

— Harry laat mij vrij en ik zal nooit meer stelen.

— Ge zoudt beginnen met mij uit den weg te ruimen.

— O, neen, neen, ik zweer het u...

— Geen eeden... Ik ken u nu! Ge zijt een slechte kerel. Moest ik u laten loopen en er gebeurden binnen kort moorden, dan zou ik er zelf schuldig aan zijn.

— Ik vind, dat ge veel te lang praat met dien nietwaard, zei een der andere mannen. Straks komen zijn makkers hem nog verlossen. Laten we opkrassen!

Ze hadden paarden mee, die wat verder in een boschje vastgebonden waren. Harry nam Bob vóór zich.

De gevangene kermde om medelijden.

— Hadt gij medelijden met het kindje, dat ge uit den hof van mijnheer Williams haalde? vroeg Harry. En met de ouders? Ha, man, ik zal u beletten nu nog een moorcowar te worden. En de streek moet van die wilde cow-boys verlost worden. Gij, cow-boys! Neen! Cow-boys verichten eerlijk werk en gij zijt gemeene roovers.

't Hielp niet of Bob bezwoer dat hij een eerlijk man zou worden. Als gevangene moest hij mee.

't Was een eind in den namiddag. Een politieoverste zat bij mijnheer en mevrouw Davids. Ze bespraken samen maatregelen voor den nacht.

Plots riep mevrouw Davids:

— O, daar is Harry al met de roovers. En ze hebben een van onze mannen gevangen genomen.

De politieoverste en mijnheer Davids keken door het raam.

— O, man, verberg u... die schelm zal u uit wraak dooden! gilde mevrouw.

De politieoverste haalde zijn pistool te voorschijn en opende het raam. Mevrouw was in den versten hoek gevlucht en wilde haar echtgenoot in een kast verstoppen.

— Maar ik zal me verdedigen! beweerde mijnheer Davids.

— Handen op! schreeuwde de politieoverste. En vlug, of ik schiet...

— Maar ik breng u den hoofdman van de wilde cow-boys! riep Harry Benson terug.

— Officier Kels, ge kent mij toch wel! kreet een der anderen.

— We vergissen ons... Zij zijn geen roovers, zei de overste.

— O, vertrouw ze niet! waarschuwde mevrouw Davids.

Maar de officier liep al naar buiten. En ondanks het gesmeek van zijn vrouw, volgde mijnheer Davids ook.

— Mijnheer, ik heb u gezegd, dat ge van mij zoudt hooren, sprak Harry. Ik houd woord. Ge verdacht mij van medeplichtigheid met de wilde cow-boys. Ik breng u hier hun hoofdman, Bob Benson. Hij is mijn neef... met schande moet ik het zeggen. En ik zal alles bekennen. Mijn neef zocht medeplichtigen en eenige malen kwam hij bij mij om me te verlokken me bij zijn bende aan te sluiten. Ik zou veel geld verdienen, verzekerde hij. Maar ik ben altijd eerlijk geweest en wil dat ook blijven. 't Is waar, dat ik hem eerder had moeten verklappen, maar ik had hem aange- maand die rooverijen te laten en hoopte, dat hij zich beteren zou. En ik had ook medelijden met zijn moeder, mijn tante. Toen gij, mijnheer Davids, me vanmorgen over dat kind spraakt, vond ik die oplichting zoo gemeen, dat ik al dadelijk besloot, Bob niet meer te sparen. Toen ik merkte, dat gij mij wantrouwdet, liep ik dadelijk heen om te bewijzen, dat ik met geen wilde cow-boys samen span. Ik wist, dat Bob 's morgens uit zijn schuilplaats in de rotsen kwam, langs het oude Berenpad. En ik besloot hem daar te vangen. Ik

vroeg hulp aan boer Brunt, die ginder tegen het boschje woont. Brunt en zijn zoon gingen mee en leenden paarden. Als cow-boy heb ik geleerd behendig met lasso's om te gaan en ik besloot Bob met zulk een strop te verschalken. We lagen plat op den rotsrand en loerden. En na ruim een uur zagen we twee ruiters. Een was Bob. Ik mikte zoo goed ik kon en de lasso viel hem percie's om den hals. Met ons drieën hebben we Bob dan omhoog geheschen. Zijn makker vluchtte. Hij had daar trouwens de rotsen toch niet kunnen bestijgen. Onze plaats was goed gekozen. Ge ziet dus, mijnheer Davids, dat ik geen roover ben, al kon ik aan Peter toen niet oprecht zeggen, wie die cow-boys was. Maar nu heb ik willen voorkomen dat er ook moorden gebeuren, want Bob zou van kwaad tot erger gaan... Ik ben een wees, doch God weet, dat ik steeds eerlijk voor mijn brood heb gewerkt. Bob heeft een vader gehad, die niet deugde en ook stal. Zijn moeder was een brave vrouw. Ze is verleden week te Rochester, van verdriet gestorven.

— Jongen, ge hadt dadelijk moeten spreken, zei de politieoverste, maar nu hebt ge uw verzuim goed gemaakt.

— En Harry, vergeef me, dat ik u zoo verkeerd beoordeelde, sprak mijnheer Davids ontroerd.

— Ik heb er aanleiding toe gegeven... maar ik hoopte dat Bob tot inkeer zou komen. Ik had hem zoo ernstig vermaand. Maar wie jegens een kind handelt gelijk hij deed, heeft een slechte inborst.

Mevrouw was nu ook buiten gekomen. Peter en ander personeel snelde toe. Allen hoorden, wat er gebeurd was. En genegen knikten ze Harry toe.

Bob werd in huis gebracht. Hij had eerst weinig te vertellen. Hopende zelf genadiger behandeld te worden, als hij bekentenissen aflegde, verried hij al zijn medeplichtigen. En de politie-overste hoorde ontstellende berichten.

Bob werd dan onder sterk geleide naar de gevangenis gebracht.

V.

Joe, de knecht van mijnheer Williams, stond aan een paar kooplieden, die op het landgoed hout haalden, te bluffen op zijn moed. Hij vertelde, hoe hij geheel alleen dien avond 't geld aan den vertegenwoordiger van de wilde cow-boys had gebracht.

Mijnheer Williams kwam met eenige agenten uit huis.

— De politie onderzoekt nog altijd, vervolgde Joe.

De agenten kwamen naar hem toe. En twee grepen den knecht vast, die vreeselijk schrok.

— Joe Wallis, wij nemen u gevangen als medeplichtige van de wilde cow-boys, zei een van hen.

— Ik? Medeplichtige... Maar mijnheer! stamelde de knecht.

— Man, lieg niet! Alles is uitgekomen en gij hebt een gemeene, valsche rol gespeeld, hernam de agent.

— Maar wie zegt dat?

— Bob Benson, de hoofdman...

— Ik ken dien leugenaar niet, beweerde Joe.

— Ik herhaal, dat ge een gemeene, valsche rol hebt gespeeld. Gij zijt een oom van een der roovers. Gij hebt met hem de oplichting van de kleine Elisabeth geregeld, gezegd, hoe laat ze moesten komen, en voor hen een laddertje verborgen in het boschje achter het landgoed, zoodat ze gemakkelijk over den muur konden. Gij hebt bepaald, hoe ze in den brief moesten zetten dat een van het personeel 't geld zou brengen. Eerst hebt ge vrees gehuicheld, om alle achterdocht van u af te wenden.

— Maar mijnheer, ik ben de roovers achterna gereden, dat kan de gouvernante getuigen! stamelde Joe.

— Allemaal gehuichel...

— Joe, gij hebt ons vreeselijk bedrogen, zei mijnheer Williams. Beken nu maar de waarheid...

— En ik zeg dat het gemeene leugens zijn... Het is een schande roovers te gelooven en een eerlijk man te betichten. Ik, die zooveel van Elisabeth hield...

Maar Joe werd geboeid. En mijnheer Williams en de agenten gingen naar zijn kamer. Daar vonden ze in een kistje veel geld, meer dan Joe in vijf of zes jaar verdiend kon hebben.

— Hoe komt ge aan dat geld? vroeg de overste der agenten.

— Gespaard...

— Ja... maar hoe zijt ge er aan gekomen?

Mijnheer Williams toonde een der gevonden bankbiljetten. Het was wat gescheurd aan den bovenhoek en geplakt.

— Dit biljet was bij den losprijs, zei hij. Dat weet ik heel zeker. Ik heb zelf de scheur geplakt.

— Dat is een voornaam bewijs, sprak de overste. Joe heeft zijn deel van den losprijs dadelijk gehouden, en het is nu een getuigenis tegen hem.

Joe werd kwaad en ontkende nog. Hij werd

meegeleid. Deze aanhouding wekte groote ontseltenis op het landgoed.

Op het politiekantoor trof Joe Bob Benson en zijn eigen neef aan, die ook reeds aangehouden was, alsmede andere medeplichtigen.

Nog trachtte Joe te liegen, maar hij verpraatte zich, en eindelijk viel hij door de mand.

Hij was een verspieder van de wilde cow-boys geworden en had na de oplichting zelf een plan ontworpen om de roovers 's nachts in huis te laten, zoodra mijnheer Williams weer geld ontvangen zou hebben voor levering van hout.

Mevrouw Williams schrok ook geweldig, toen ze de heele toedracht vernam. Edith was beter. De kindermid had nooit kunnen denken, dat Joe zoo gemeen was. Nu herinnerde Edith zich, dat ze Joe een paar dagen te voren aan het hofpoortje met een vreemden man had zien praten...

Edith moest naar 't politiekantoor komen. En toen ze voor den neef van Joe gebracht werd, herkende ze hem.

— Ja, die is aan 't poortje geweest, zei ze.

Twaalf mannen werden in de gevangenis gesloten. Men had de wilde cow-boys vast, kerels van verschillende kanten, te lui om te werken en toch begeerig naar geld.

Ieder in de streek was blij, dat de boosdoeners

aangehouden werden. Ze kregen allen een zware straf.

De hoofdman werd niet opgehangen. Moorden waren er niet gepleegd. Zoo ver was 't gelukkig niet gekomen, dank aan 't flink optreden van Harry Benson.

Maar Bob Benson kreeg twintig jaar gevangenisstraf.

Het werd weer rustig in de streek. Kwaad houdt geen stand. Alleen eerlijk werk gedijt.

E I N D E.